

Súd: Okresný súd Nové Mesto nad Váhom  
Spisová značka: 10Cpr/3/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3519200233  
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Stachovič  
ECLI: ECLI:SK:OSNM:2021:3519200233.9

## Uznesenie

Okresný súd v Novom Meste nad Váhom v právnej veci žalobcu: K. J., R.. XX.XX.XXXX, D. XXX XX A. R. Č.. XX, právne zastúpený S.. O. D., O. J., I..W..V., I. I. N. XX, XXX XX Ž., proti žalovanému: Linea - D s.r.o., so sídlom Partizánska 10, Bánovce nad Bebravou, IČO: 36 314 714, právne zastúpený O. J. Q. & Q. I..W..V., I. I. I. XX, D. - W., o určenie, že ide o pracovný úraz, t a k t o

### rozhodol:

Súd schvaľuje zmier strán sporu nasledovného znenia:

„Súd určuje, že úraz žalobcu zo dňa 08.07.2016 je pracovným úrazom, za ktorý zodpovedá žalovaný v rozsahu 75 %.

Žalovaný sa zaväzuje zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 268,31 EUR na účet právnej zástupkyne, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti zmiereu.“

### odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 28.01.2019 sa žalobca domáhal, aby súd určil, že úraz, ktorý sa stal žalobcovi dňa 08.07.2016 počas výkonu práce, je pracovným úrazom v zmysle §195 ods. 2 Zákonníka práce, za ktorý zodpovedá žalovaný. Návrh odôvodnil tým, že Žalobca ako zamestnanec vykonával u žalovaného prácu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01.01.2001 na pracovnej pozícii robotník v stolárskej výrobe. Vzhľadom na ďalej uvedené a na ostatné predložené dôkazy považujeme existenciu predmetnej pracovnej zmluvy a pracovného pomeru za nespornú. Dňa 08.07.2016 počas pracovnej doby došlo u žalobcu na pracovisku v strojovej dielni pri obsluhu pracovného prostriedku - linky na opracovanie dreva k závažnému pracovnému úrazu, kde pri zachytení do pracovného stroja žalobca utrpel ťažkú ujmu na zdraví spočívajúcu v poranení šliach naťahovačov malíčka a amputácií troch prstov pravej ruky. Žalobca bol bezprostredne po úraze ošetrený v Nemocnici Bánovce nad Bebravou 3. súkromnej nemocnici, s.r.o., kde K.. O. T. O. K.. K. S. klasifikovali pracovný úraz žalobcu ako „ťažkú ujmu na zdraví, zmrzačenie - strata alebo podstatné zníženie pracovnej spôsobilosti“, druh poranenia a poranená časť tela bola charakterizovaná ako „drvivé stratové poranenie pravej ruky.“ Žalovaný na mieste spísal Záznam o pracovnom úraze, avšak po začatí správneho konania pred Inšpektorátom práce Trenčín poprel skutočnosť, že u žalobcu došlo k pracovnému úrazu. Rozhodnutím Inšpektorátu práce Trenčín č.k. 392/2016/2.1/P, IPTN/KHIP/ROZ/2018/079, vydaným dňa 24.01.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 07.05.2018, bola žalovanému ako zamestnávateľovi uložená pokuta za porušenie nižšie uvedených predpisov. Toto rozhodnutie bolo potvrdené aj Národným inšpektorátom práce č. k. PO/BEZ/2017/5299 O-161/2018 zo dňa 03.05.2018. Podľa Rozhodnutia IP Trenčín žalovaný porušil §6 ods. 1 písm. d) zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o BOZP“) v nadväznosti na §4 ods. 2 a bod 2.8 prílohy č. 1 nariadenia vlády SR č. 392/2006 Z. z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách pri používaní pracovného prostriedku spočívajúci v tom, že žalovaný v záujme zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci nezabezpečil, aby pracovný prostriedok neohrozoval bezpečnosť a zdravie zamestnancov. Žalovaný „ku dňu 08.07.2016

nezabezpečil, aby bol pracovný prostriedok - linka na opracovanie dreva GABBIANI, výrobca: Brevetti Gabbiani S.p.A. typ TM 48, výrob. Č. 1955, rok výroby 1974, umiestnený v strojovej dielni, vybavený krytom alebo iným ochranným zariadením, ktoré zabráni prístupu do zóny nebezpečenstva, alebo takým zariadením, ktoré zastaví pohybujúce sa nebezpečné časti skôr, ako sa siahne alebo vstúpi do zóny nebezpečenstva, pričom dňa 08.07.2016 predmetný pracovný prostriedok obsluhoval žalobca, ktorý utrpel v súvislosti s výkonom práce závažný pracovný úraz s ťažkou ujmu na zdraví.“ (viď posúdenie opatrení a bezpečnosti ochrany na str. 9 a 10 Rozhodnutia IP Trenčín 392/2016/2.1/P). V predložených rozhodnutiach inšpektorátu práce bola jednoznačne konštatovaná zodpovednosť žalovaného ako zamestnávateľa za predmetný pracovný úraz. Zároveň nebola preukázaná žiadna miera zavinenia zo strany žalobcu ako zamestnanca. Máme za to, že predložené rozhodnutia vydaného na základe rozsiahleho dokazovania v správnom konaní Inšpektorátom práce Trenčín dostatočne a spoľahlivo preukazujú skutočnosť, že došlo k pracovnému úrazu žalobcu, t.j. bola preukázaná výlučná zodpovednosť žalovaného ako zamestnávateľa za daný pracovný úraz. Spôsob, akým sa žalobcovi stal úraz, napĺňa skutkovú podstatu pojmu pracovný úraz v zmysle cit. ustanovenia §195 ods. 2 Zákonníka práce z dôvodov preukázaných v predmetných rozhodnutiach, nakoľko preukázateľne došlo k poškodeniu zdravia pri plnení pracovných úloh žalobcu resp. v priamej súvislosti s ním, nezávisle od vôle žalobcu, a to krátkodobým, náhlým a násilným pôsobením vonkajších vplyvov. Poukazujeme napr. na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. Zn. 15CoPr/4/2015 zo dňa 18.01.2017, v znení ktorého: „Podľa § 195 ods. 1 zák. č. 311/2001 Z. z. (Zákonník práce), ak u zamestnanca došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním k poškodeniu zdravia alebo k jeho smrti úrazom (pracovný úraz), zodpovedá za škodu tým vzniknutú zamestnávateľ, u ktorého bol zamestnanec v čase pracovného úrazu v pracovnom pomere. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že zodpovednosť za škodu spôsobenú pracovným úrazom, má zamestnávateľ.“ „Ak došlo k pracovnému úrazu pracovníka pri práci so strojom, ktorý pre svoje nedostatky zo stránky bezpečnosti práce nemal byť vôbec v prevádzke, na strane organizácie došlo k porušeniu základných predpisov o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci. V takom prípade by bolo v rozpore s §191 ods. 2 písm. a) ZP (pozn. terajšie §196 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce), ak by sa organizácia, hoci len čiastočne, mohla zbaviť svojej zodpovednosti za pracovný úraz. (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR z 26. septembra 1975, sp. zn. 5 Cz 41/75, R 11/1978).“ Porušenie povinnosti žalovaného tak, ako ju uvádzal aj Inšpektorát práce Trenčín, potvrdil aj znalecký posudok vypracovaný znalcom z odboru Bezpečnosť ochrana zdravia pri práci - Technická inšpekcia, a.s., ktorá po odbornom posúdení uvedeného technického zariadenia žalovaného zistila okrem iných aj ďalšie závažné nedostatky špecifikované na str. 14 Rozhodnutia IP Trenčín 392/2016/2.1/P. Máme za to, že skutočnosť, že sa jedná o pracovný úraz u žalobcu, vyplýva nielen z výpovedí svedkov - bežných zamestnancov žalovaného v správnom konaní pred IP Trenčín - K. A., C. I. (majster žalobcu, ktorý mu pridelil prácu - str. 7 a 8 Rozhodnutia IP Trenčín 392/2016/2.1/P), no výslovne túto skutočnosť potvrdil Inšpektorát práce Trenčín. Výsledkom inšpekcie bolo jednoznačné zistenie porušenia bezpečnostných predpisov žalovaným so záverom, že pracovný úraz utrpený žalobcom je pracovným úrazom. Keďže žalovaný odmietol uznať predmetný úraz žalobcu za pracovný úraz, a to aj vo vzťahu k Sociálnej poisťovni, táto z uvedeného dôvodu odmieta vyplatiť žalobcovi dávky úrazového poistenia - bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia, úrazový príplatok event. ďalšie. Touto skutočnosťou preukazujeme existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na podaní tejto žaloby resp. na vyslovení, že v danom prípade ide o pracovný úraz. Žalovaný bol právnym zástupcom žalobcu listom zo dňa 17.07.2018 vyzvaný na uznanie pracovného úrazu. Žalovaný však listom zo dňa 06.08.2018 naďalej odmieta uznať svoju zodpovednosť za vznik pracovného úrazu žalobcu, a preto je žalobca nútený podať túto žalobu.

2. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 06.05.2019 uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáha voči žalovanému určenia, že ide o pracovný úraz na podklade tých skutkových okolností, že dňa 08.07.2016 prišlo na pracovisku žalovaného v strojovej dielni k úrazu, keď pri zachytení do pracovného stroja, žalobca utrpel ťažko ujmu na zdraví spočívajúcu v poranení šliach naľahovačov malíčka a amputácií troch prstov pravej ruky. Rozhodnutím Inšpektorátu práce Trenčín, č.k. 392/2016/2.1/P, IPTN/KHIP/ROZ/2018/079 vydaným dňa 24.01.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť 07.05.2018 bola žalovanému uložená pokuta za porušenie predpisov. Toto rozhodnutie bolo potvrdené aj Národným inšpektorátom práce. Žalobca poukázal na odôvodnenie vyššie citovaných rozhodnutí. Zdôraznil, že žalovaný porušil predpisy BOZP. Uviedla, že v predložených rozhodnutiach bola jednoznačne konštatovaná zodpovednosť žalovaného ako zamestnávateľa za predmetný pracovný úraz. Zároveň nebola preukázaná žiadna miera zavinenia zo strany žalobcu ako zamestnávateľa. Poukázala na rozsah vykonaného dokazovania v správnom konaní, čím podľa jeho názoru bola preukázaná výlučná zodpovednosť žalovaného ako zamestnávateľa. Žalobca poukázal na ustanovenie § 195 ods. 2 zákona

č. 311/2011 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov, ako aj § 17 ods. 4 písm. a) zákona č. 124/2006 Z.z. Poukázala na súdne rozhodnutia všeobecných súdov, ako aj Najvyššieho súdu ČR. Opätovne zdôraznila závery Inšpektorátu práce Trenčín. V dôsledku toho, že žalobca odmietol uznať predmetný úraz za pracovný úraz žalobcu, poisťovňa odmieta žalobcovi vyplatiť relevantné nároky, čím je podľa neho daný naliehavý právny záujem na určení, že ide o pracovný úraz. Žiadal, aby súd určil, že úraz žalobcu, ktorý sa mu stal 08.07.2016 je pracovný úraz, za ktorý zodpovedá žalovaný. Ustanovenie § 137 CSP vymedzuje jednotlivé druhy žalôb. V prejednávanej veci je predmet žaloby jednoznačne vymedzený jej petítom. Žaloba, ktorou sa žalobca domáha určenia, že úraz, ktorý sa mu stal je pracovným úrazom a zodpovedá zaň žalovaný je podľa stavu de lege lata procesne neprípustná. „Základnou podmienkou dôvodnosti a teda východiskom prípadnej úspešnosti určovacej žaloby podľa § 80 písm. c/ O.s.p. (teraz § 137 písm. c) CSP pozn. žalovaného) je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Rozumie sa tým právny záujem navrhovateľa. Právny záujem navrhovateľa musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný, t.j. naliehavý. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Pre navrhovateľa to znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosť, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby súd mohol v rozsudku žalobe meritórne vyhovieť. Naliehavosť právneho záujmu je charakterizovaná určitými aspektmi: odporcom je popieraná existencia (neexistencia) práva, resp. právneho pomeru navrhovateľa, teda je tu stav, že právo, resp. právny vzťah medzi účastníkmi konania je sporný (existencia aktuálneho stavu objektívnej právnej neistoty medzi účastníkmi); jestvuje ohrozenie práva či právneho vzťahu a toto ohrozenie nemožno odstrániť inak len určovacím výrokom. Ak navrhovateľ nepožaduje svojim návrhom určenie existencie (neexistencie) právneho vzťahu alebo práva, ale domáha sa určenia existencie (neexistencie) právnej skutočnosti (návrhom žiada, aby súd určil existenciu /neexistenciu/ označenej právnej skutočnosti), ktoré určenie samé osebe nedeklaruje žiadny právny vzťah či právo, nešlo by o určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c/ O.s.p. (teraz § 137 písm. c) CSP - pozn. žalovaného), pre ktorú platí, že sa ňou navrhovateľ domáha, aby súd deklaratórnym rozhodnutím vyhlásil určitý právny vzťah alebo právo za jestvujúce (nejestvujúce). V takomto prípade pôjde o žalobný návrh, ktorý v ustanovení § 80 O.s.p. (teraz § 137 pozn. žalovaného) nie je uvedený. Takáto žaloba by mohla byť opodstatnená iba vtedy, ak by mala oporu v platnom právnom poriadku, t.j. ak by takúto žalobu (návrh) zákon pripúšťal (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2005 sp. zn. 5 Cdo 141/2004).“ „Ak by takúto žalobu (návrh) zákon nepripúšťal, bolo by ju treba bez ďalšieho zamietnuť (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. novembra 2007 sp. zn. 4 Cdo 231/2006).“ (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/44/2008).“ Aj z obsahu samotnej žaloby je zrejmé, že žalobca kvalifikuje svoju žalobu ako žalobu podľa § 137 písm. c) CSP, keď sa snaží dôvodiť existenciu naliehavého právneho záujmu. Z dikcie samotnej žaloby je ale zrejmé, že žalobca sa nedomáha určenia existencie práva, ale len určenia existencie právnej skutočnosti, t.j., že úraz, ktorý sa stal žalobcovi je pracovným úrazom a zodpovedá zaň žalovaný. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti si dovoľujeme deklarovat', že takáto žaloba podľa stavu de lege lata ani nie je prípustná, a to aj s poukazom na vyššie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR a je preto na mieste ju ako neprípustnú zamietnuť, a to bez meritórneho prejednávania veci. Napokon, pokiaľ by aj žalobca chcel prekvalifikovať žalobu na žalobu podľa § 137 písm. d) CSP, ani v tomto prípade žaloba nie je prípustná, nakoľko prípustnosť tejto žaloby nie je jednoznačne definovaná v zákone. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sú tak splnené podmienky pre zamietnutie žaloby pre jej neprípustnosť v intenciách § 137 CSP. Žalovaný popiera skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe ohľadom jeho zodpovednosti za pracovný úraz, resp. aj o tom, že by tieto skutočnosti, t.j. že žalovaný zodpovedá za pracovný úraz žalobcu vyplývali z príslušných rozhodnutí správneho orgánu, ktoré predložil. Rovnako z predložených dôkazov nevyplýva, že by žalovaný porušil svoju povinnosť ohľadne nahlásenia pracovného úrazu žalobcu. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný považuje rozhodnutie Inšpektorátu práce č. k. 392/2016/2.1/P, IPTN/KHIP/ROZ/2018/079 v spojení s rozhodnutím Národného inšpektorátu práce č. PO/BEZ/2017/5299, O-161/2018 za nezákonné, podal proti tomuto rozhodnutiu správnu žalobu. Konanie je vedené pod sp. zn. 1S/75/2018 na Krajskom súde Trenčín. Predmetné konanie nebolo do dnešného dňa právoplatne skončené. K protokolu č. ITN-23-23-2.2/P-J2-16 o vyšetroaní príčin vzniku závažného pracovného úrazu N. K. J. zo dňa 8.7.2016 ako podkladu pre vydanie rozhodnutia uvádzame, že sa nestotožňujeme so záverom prijatým inšpektorátom práce, že príčinou predmetného závažného pracovného úrazu bolo porušenie zákona o BOZP zo strany zamestnávateľa. Inšpektorát práce, ako aj Národný inšpektorát práce absolútne ignoroval potreby vykonania znaleckého dokazovania, ktorú navrhoval žalovaný. Predmetné znalecké dokazovanie je nevyhnuté, pre potreby ustálenia zodpovednosti, prípadne spolu zodpovednosti za pracovný úraz, a to aj s poukazom na dikciu

ustanovenia § 196 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov. Správny orgán je v správnom konaní oprávnený posudzovať len porušenie povinností vyplývajúcich z právnych predpisov, a to v danom prípade zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení so zákonom č. 125/2006 Z.z., a za porušenie týchto povinností ukladať sankcie. O zodpovednosti za prípadnú škodu za pracovný úraz môže rozhodnúť len všeobecný súd v súvislosti s konaním o zodpovednosti za škodu, pri preskúmaní všetkých predpokladov podľa ustanovenia § 195 Zákonníka práce, ako aj liberačných dôvodov podľa § 196 Zákonníka práce. V tomto smere poukazujeme predovšetkým na ustanovenie § 19 zákona č. 125/2006 Z.z. v súlade s ktorým sa pokuty ukladajú za porušenie právnych predpisov. Správny orgán tak podľa nášho názoru nie je oprávnený pri posudzovaní porušenia predpisov vyvodzovať a zakladať úvahy o zodpovednosti za škodu zamestnávateľa. Pri konkrétnych úvahách, a to nad rámec svojej právomoci a práve pri posudzovaní zodpovednosti za pracovný úraz, postupoval správny orgán na základe voľnej úvahy, hoci pre posúdenie konkrétnych otázok boli nepochybne potrebné odborné znalosti. Uvedené navyše ani nespadá do právomoci správneho orgánu. Liberácia z hľadiska ustanovenia § 196 Zákonníka práce, bola pritom v danom prípade jednoznačne preukázaná. Správny orgán nie je oprávnený zakladať zodpovednosť zamestnávateľa za prípadnú škodu, ale len posudzovať, či sa dopustil porušenia právnych predpisov, za čo mu môže byť v správnom konaní uložená sankcia, čo sa aj stalo. Zodpovednosť zamestnávateľa za škodu založená Zákonníkom práce nemôže byť založená v správnom konaní pri posudzovaní prípadného porušenia konkrétnych ustanovení zákona na úseku bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, za ktoré sa mu ukladá pokuta. Všetky vyššie uvedené skutočnosti zakladajú nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, a žalovaný ma za to, že jeho žaloba je preto dôvodná. Máme za to, že žalovaný splnil všetky zákonné povinnosti a dodržal všetky podmienky vyplývajúce pre zamestnávateľa zo zákona o BOZP. U žalovaného boli pravidelne vykonávané školenia a zácvičky BOZP, ktorých sa zúčastnil aj poškodený K. J.. Žalobca u žalovaného pracoval niekoľko rokov, pričom pracoval priamo aj na linke na opracovanie dreva, na ktorej sa pracovný úraz stal, predmetnú linku a spôsob opracovania dreva na nej dobre poznal, a na tejto linke pracoval niekoľko rokov bez akejkoľvek nehody alebo úrazu. Podľa nášho názoru príčinou predmetného závažného pracovného úrazu bolo aj konanie samotného žalobcu, ktorý bol pod vplyvom alkoholu nad hranicou 1,07 mg/l, ktorá a tým aj porušenie bezpečnostných predpisov linky zo strany poškodeného, t.j. porušenie zákazu práce pod vplyvom alkoholu a zároveň aj porušenie zákazu vstupu do nebezpečného priestoru. Poškodený v dôsledku toho, že bol pod vplyvom alkoholu, nerešpektoval zákaz vstupu do zóny nebezpečenstva a do tejto zóny nebezpečenstva vstúpil. Žalovaný vyhodnotil pracovné a zdravotné riziká pri práci a prijal i bezpečnostné opatrenia na zníženie rizika na pracovnú činnosť a určil aj bezpečnostné opatrenia (používanie vhodného ochranného zariadenia, používanie posuvných a dotlačiacich prípravkov pri opracovaní krátkych dielcov) ako i ďalšie pomôcky. Žalovaný vypracoval prevádzkovo-bezpečnostný predpis linky opracovania dielcov GABBIANI, kde sa výslovne zakazuje pracovníkovi priblížiť sa k pohybujúcim častiam stroja. Žalovaný v tomto predpise uvádza, že všetky pohybujúce sa časti stroja musia byť zakryté, čo bolo aj realizované (zakrytie pohybujúcej sa časti otáčacieho hriadeľa, nástroja) a podobne. Žalovaný pravidelne informoval zamestnancov o prevádzkovo-bezpečnostnom predpise predmetnej linky formou školenia, a teda aj žalobca bol v tomto smere školený a mal vedomosť o tom, že na linke na opracovanie dreva sa má nachádzať ochranný kryt. V prípade, ak žalobca obsluhoval linku bez použitia ochranného krytu, porušil prevádzkovo-bezpečnostný predpis žalovaného, s ktorým bol preukázateľne oboznámený. Napokon poukazujeme na závery Inšpektorátu práce uvedené v rozhodnutí. Na s. 15 sa zvädza, „výška uloženej sankcie je dostatočná a v tomto prípade nie je potrebné uložiť vyššiu sankciu z dôvodu preukázania nedostatkov príčinnej súvislosti s udalosťou pracovného úrazu s následkom ťažkej ujmy na zdraví...“ Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti tak máme za to, že posudzovanie prípadnej zodpovednosti zamestnávateľa môže byť riešené len v súdnom konaní v rozsahu § 195 v spojení s § 196 Zákonníka práce. Zároveň dávame do pozornosti, že rozhodnúť o tom, či ide o pracovný úraz alebo nie pre potreby vyplatenia sociálnych dávok, môže podľa nášho názoru len príslušný správny orgán v intenciách správneho konania.

3. Súd uznesením č.k. 10Cpr/3/2019 - 109 zo dňa 13.09.2019 na základe návrhu žalobcu pripustil zmenu žaloby nasledovne: „Súd určuje, že úraz, ktorý sa stal žalobcovi dňa 08.07.2016 počas výkonu práce, je pracovným úrazom v zmysle § 195 ods. 2 Zákonníka práce, za ktorý zodpovedá žalovaný v rozsahu 100%.“

4. Žalobca v podaní došlým súdu dňa 28.08.2019 uviedol, že Žalovaný tvrdí, že žaloba je neprípustná, pretože nie je žalobou určovacou podľa § 137 písm. c) CSP a zároveň nie je ani žalobou na určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) CSP, pretože prípustnosť tejto žaloby nie je jednoznačne

definovaná v zákone. V prvom rade je potrebné uviesť, že výpočet jednotlivých druhov žalôb uvedený v ust. § 137 CSP je demonštratívny. Iná žaloba je prípustná za predpokladu, že jej petit vyplýva z hmotného práva. Rozlišovacím kritériom pre identifikáciu druhu žaloby pritom nie je len samotný žalobný návrh (petit), ale aj právny dôvod tvrdeného práva. Žalobca sa žalobou zo dňa 25.01.2019 v znení jej zmeny zo dňa 01.07.2019 domáha určenia, že úraz zo dňa 08.07.2016 je pracovným úrazom, za ktorý zodpovedá žalovaný v rozsahu 100 %. Takýto žalobný návrh vyplýva z hmotného práva, konkrétne z § 195 a § 196 Zákonníka práce resp. § 198 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Sociálna poisťovňa ako orgán rozhodujúci o nároku na úrazové dávky nemôže sama rozhodnúť o tom, či určitý úraz je pracovným úrazom a v akej miere zaň zodpovedá zamestnávateľ. Sociálna poisťovňa si môže o danej otázke urobiť úsudok, nemá však takú povinnosť a nie je ani povinná vykonávať vyčerpávajúce dokazovanie. Zároveň Sociálna poisťovňa nie je oprávnená samostatným rozhodnutím odstrániť spornosť týkajúcu sa rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú pracovným úrazom. Spor medzi zamestnancom a zamestnávateľom, ktorý rieši základ nároku poškodeného zamestnanca, je pracovnoprávnym sporom, o ktorom rozhoduje súd v civilnom konaní (viď aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cdo 65/2006). Odhliadnuc od uvedeného, žalobu je možné považovať ako žalobu na určenie právnej skutočnosti, ktorou je zodpovednosť žalovaného ako zamestnávateľa za pracovný úraz žalobcu v zmysle § 195 Zákonníka práce. Prijatím argumentácie žalovaného by sa potom žiaden zamestnanec nemohol domáhať svojich nárokov z pracovného úrazu v prípade, kedy by zamestnávateľ svoju zodpovednosť neuznal. Poukazujeme aj na tvrdenie žalovaného na poslednej strane svojho vyjadrenia k žalobe, kde zrejme v správnej žalobe uvádza, že „posudzovanie prípadnej zodpovednosti zamestnávateľa môže byť riešené len v súdnom konaní v rozsahu § 195 v spojení s § 196 Zákonníka práce.“ Toto tvrdenie je diametrálne odlišné od tvrdení o neprípustnosti žaloby, preto ich považujeme za účelové. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukazuje údajné liberačné dôvody. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že alkohol žalobcu v čase predmetného úrazu (0,86 promile) bol v priamej príčinnej súvislosti so vznikom pracovného úrazu. Práve naopak, predloženými rozhodnutia inšpektorátu práce bolo dané tvrdenie žalovaného vyvrátené. V konaní pred inšpektorátom práce bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, a to výsluchmi svedkov, miestnym zisťovaním pracovníkov inšpektorátu práce, listinnými dôkazmi, odborným stanoviskom Technickej inšpekcie, a.s., ktorého výsledky považujeme za použiteľné aj v tomto konaní. Žiadame, aby súd pripojil kompletný administratívny spis Inšpektorátu práce Trenčín, č.k. 392/2016/2.1/P. Z predmetného administratívneho spisu, najmä z právoplatného rozhodnutia Inšpektorátu práce Trenčín, č.k. 392/2016/2.1/P zo dňa 24.01.2018 vyplývajú najmä nasledovné skutočnosti: Žalovaný už v konaní pred inšpektorátom práce tvrdil, že žalobca mal v čase vzniku pracovného úrazu až 2,23 promile alkoholu v krvi. Správny orgán toto tvrdenie dôsledne preveril lekárske záznamom, ale aj výpoveďami zamestnancov žalovaného (K. A.Ú., C. I.), a prijal záver, že požitie alkoholu zo strany žalobcu nemalo vplyv na vznik pracovného úrazu: „danou námietkou účastníka konania sa správny orgán zaoberal podrobne, nakoľko mal za to, že hladina alkoholu v krvi mohla mať na konanie K. J. podstatný vplyv. ... K. J. mal hladinu alkoholu v krvi 1,07 g/l, čo zodpovedá hodnote 0,86 promile, a nie 2,23 promile. Je teda faktom, že poškodený mal na základe vykonaného odberu krvi v organizme alkohol, avšak nebolo preukázané, že táto skutočnosť mala na jeho konanie vplyv. Podľa zistených informácií v zápisniciach o podaní informácie, poškodený nevykazoval známky únavy, požitia alkoholu a pri obsluhu stroja postupoval ako obvykle. V čase kedy sa poškodenému stal pracovný úraz už odpracoval 2 hodiny a počas šetrenia pracovného úrazu nikto neuviedol, že by mal voči poškodenému podozrenie, že je pod vplyvom alkoholu, alebo že by sa správal nezvyčajne. Vzhľadom na uvedené prijal inšpektorát práce s správny orgán záver, že porušenie povinností na strane zamestnanca (práca pod vplyvom alkoholu), nemožno v tomto prípade považovať za nedostatok, ktorý je v príčinnej súvislosti so vznikom pracovného úrazu. Ak by obsluhovaný pracovný prostriedok linka Gabbiani bol vybavený príslušným ochranným krytom alebo ochranným zariadením, ktoré by zabránilo prístupu do zóny nebezpečenstva, k úrazu by takýmto spôsobom nemohlo dôjsť, či už by poškodený bol pod vplyvom alkoholu alebo nie.“ - viď str. 7, druhý odsek a nasl. cit. rozhodnutia IP Trenčín Žalovaný jednoznačne porušil predpisy BOZP, keď možno aj prijal interné bezpečnostné predpisy, ale tieto nerealizoval: „Tieto bezpečnostné opatrenia určené účastníkom konania však už následne v skutočnosti neboli realizované, nakoľko linka Gabbiani, ktorá bola zdrojom pracovného úrazu nebola vybavená ochranným zariadením zabraňujúcim prístupu rúk k pohyblivým častiam stroja“ - viď str. 8 posledný odsek cit. rozhodnutia IP Trenčín „samotný zákaz vstupu do nebezpečného priestoru v tomto prípade nie je dostatočným účinným ochranným opatrením a nemôže nahradiť a mať prednosť pred takým ochranným opatrením ako je kryt alebo iné ochranné zariadenie, ktoré zabráni prístupu do zóny nebezpečenstva.“ - str. 9 druhý odsek správnom konaní predložil samotný žalovaný odborné stanovisko Technickej inšpekcie, a.s. č. 05505/4/2016 zo dňa 20.09.2016 o prehliadke a skúške daného technického zariadenia - linky Gabbiani. Záverom tohto

stanoviska boli viaceré nedostatky z hľadiska bezpečnosti, o. i. aj nedostatočné ochranné krytie (viď str. 14 odsek 2 a nasl.). O závažnosti porušenia predpisov na ochranu zdravia pri práci zo strany žalovaného svedčí aj výška uloženej pokuty v sume až 33 000 EUR. Spoľahlivo zistený skutkový stav zo strany IP Trenčín konštatoval aj Národný inšpektorát práce vo svojom rozhodnutí č.k. PO/BEZ/2017/5299 zo dňa 03.05.2018: „Inšpekciou práce bolo jednoznačne zistené, že zamestnávateľ preukázateľne porušil svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci tak, ako je uvedené vo výroku prvostupňového rozhodnutia. Taktiež bolo aj v správnom konaní preukázané, že toto porušenie povinnosti bolo príčinou vzniku poškodenia zdravia zamestnanca. Z tohto dôvodu sa účastník konania nemôže zbaviť zodpovednosti za vznik tohto pracovného úrazu.“ - str. 6 ods. 5 „Zo strany poškodeného nebolo pri vyšetrovaní príčin vzniku jeho pracovného úrazu zistené porušenie povinnosti ani to, že by si pracovný úraz spôsobil pod vplyvom alkoholu alebo psychotropných látok, ani preto, že si počínal v rozpore s predpismi na zaistenie BOZP.“ - str. 6 ods. 6 Žalobca preukázal, že žalovaný ako zamestnávateľ jednoznačne a výlučne zodpovedá za jeho pracovný úraz zo dňa 08.07.2016, pretože žalovaný preukázateľne a závažne porušil predpisy na ochranu zdravia pri práci tým, že pracovný prostriedok linku Gabbiani nezabezpečil ochranným krytom. Zároveň žalovaný ako nositeľ dôkazného bremena nepreukázal liberačné dôvody podľa § 196 Zákonníka práce, práve naopak, predloženými rozhodnutiami inšpekcie práce bolo potvrdené, že nie je dané žiadne zavinenie žalobcu na vzniku predmetného pracovného úrazu.

5. Žalovaný v podaní došlým súdu dňa 14.10.2019 uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáha voči žalovanému určenia, že ide o pracovný úraz na podklade tých skutkových okolností, že dňa 08.07.2016 prišlo na pracovisku žalovaného v strojovej dielni k úrazu, keď pri zachytení do pracovného stroja, žalobca utrpel ťažko ujmu na zdraví spočívajúcu v poranení šliach naľahovačov malíčka a amputácií troch prstov pravej ruky. Rozhodnutím Inšpektorátu práce Trenčín, č.k. 392/2016/2.1/P, IPTN/KHIP/ROZ/2018/079 vydaným dňa 24.01.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť 07.05.2018 bola žalovanému uložená pokuta za porušenie predpisov. Dňa 05.06.2019 prišlo medzi žalobcom a žalovaným k uzavretiu dohody o skončení pracovného pomeru, pričom deň skončenia pracovného pomeru bol dohodnutý na 05.06.2019. V súlade s dohodou žalovaný vyplatil žalobcovi odstupné. V čl. II bod 4 žalobca ako zamestnanec vyhlásil, že k dnešnému dňu nemá voči žalovanému ako zamestnávateľovi akékoľvek nároky (peňažné alebo nepeňažné), najmä akúkoľvek pohľadávku, okrem mzdy za mesiac 05/2019, 06/2019, ktorá je splatná do konca kalendárneho mesiaca 06/2019 a 07/2019. Pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností sa týchto nárokov výslovne vzdáva, resp. ich odpúšťa. Vzhľadom na vyššie uvedené je preto zrejmé, že medzi žalobcom a žalovaným, prišlo k urovnaniu všetkých sporných nárokov, a teda aj nároku, ktorý je obsahom predmetnej žaloby, nakoľko dohoda, ktorej obsahom je spomínaný článok, bola uzavretá po začatí predmetného konania, resp. sa žalobca výslovne tohto nároku vzdal. Máme za to, že uzavretím dohody o skončení pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným, ktorého obsahom je aj vyhlásenie žalobcu v čl. II bod. 4 dohody odpadol predmet konania, čo zakladá nedôvodnosť podanej žaloby. Zároveň dávame do pozornosti, že rozhodnúť o tom, či ide o pracovný úraz alebo nie pre potreby vyplatenia sociálnych dávok, môže podľa nášho názoru len príslušný správny orgán v intenciách správneho konania. Pre prípad, že by žalobca rozporoval uzavretie dohody, resp. by spochybňoval platnosť uzavretia predmetnej dohody, aj s poukazom na vyššie uvedené a rozsah právomoci správneho orgánu navrhujeme, aby s poukazom na obsah žaloby prišlo k zváženiu procesného postupu podľa § 82 CSP, kedy by ako intervenient v konaní vystupovala sociálna poisťovňa.

6. Súd sa oboznámil s podaniami sporu strán spolu s prílohami, pričom strany sporu pred otvorením pojednávania zhodne navrhli, aby súd schválil zmier nasledovného znenia:

„Súd určuje, že úraz žalobcu zo dňa 08.07.2016 je pracovným úrazom, za ktorý zodpovedá žalovaný v rozsahu 75 %.

Žalovaný sa zaväzuje zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 268,31 EUR na účet právnej zástupkyne, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti zmiernu.“

7. Podľa § 148 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku žalobca a žalovaný môžu uzavrieť zmier. O uzavretie zmiernu sa má súd vždy pokúsiť. Súd rozhodne o tom, či uzavretý zmier schvaľuje; neschváli ho, ak je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi.

8. Podľa § 195 ods. 1, 2 Zákonníka práce ak u zamestnanca došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním k poškodeniu zdravia alebo k jeho smrti úrazom (pracovný úraz), zodpovedá za

škodu tým vzniknutú zamestnávateľ, u ktorého bol zamestnanec v čase pracovného úrazu v pracovnom pomere.

9. Podľa § 196 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti sčasti, ak preukáže, že jednou z príčin škody bolo, že zamestnanec bol pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok.

10. Podľa ods. 3 cit. zák. ak sa zamestnávateľ zbaví zodpovednosti sčasti, určí sa časť škody, za ktorú zodpovedá zamestnanec, podľa miery jeho zavinenia. V prípade uvedenom v odseku 2 písm. c) sa zamestnancovi uhradí aspoň jedna tretina škody.

11. Podľa § 137 písm. c) C.s.p. žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

12. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrh zmiery, ktorý uviedli strany sporu, je v súlade s citovanými právnymi predpismi, preto ho schválil v plnom rozsahu.

13. O trovách konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 268,31 Eur, pričom výška týchto trov bola medzi stranami v rámci zmiery vzájomne odsúhlasená, a preto súd o tejto výške nerozhodoval samostatným rozhodnutím.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu v časti schválenia zmiery odvolanie nie je prípustné.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím dobrovoľne splnená, možno podať návrh na exekúciu podľa osobitného predpisu.

Proti tomuto uzneseniu v časti výroku o nároku na náhradu trov konania je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, písomne v dvoch vyhotoveniach. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§363 CSP)